

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 137/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Соња Хаџи Борјановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Савић, адвокат из ..., ради утврђења и предаје поседа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3731/19 од 03.10.2019. године, на седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3731/19 од 03.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Виши суд у Новом Саду, пресудом П 2588/2018 од 13.05.2019. године, одбио је тужбени захтев да се утврди да тужилца има право коришћења на неодређено време на породичној стамбеној згради у ..., у улици ... број ..., уписаној у лист непокретности број ... КО ..., саграђене на парцели ... у површини од 467 м², да је тужени дужан да трпи да се тужилца са својим правом укњижи у катастру и другим јавним књигама, као и да се обавезе тужени да у року од осам дана од правноснажности пресуде тужилци преда у посед породичну стамбену зграду у ..., у улици ... број ..., слободну од лица и ствари које се затекну у непокретности, под претњом принудног извршења (став први изреке). Одлучио је и да тужилцу ослободи од обавезе плаћања судске таксе (став други) и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став трећи).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж 3731/19 од 03.10.2019. године, одбио је жалбу тужиле и потврдио пресуду Вишег суда у Новом Саду П 2588/2018 од 13.05.2019. године, у побијаном делу којим је одбијен тужбени захтев и одлучено о трошковима парничног поступка (став први и трећи изреке) и одбио захтеве странака за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. У ревизији је указао да је другостепени суд приликом доношења побијане пресуде учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 396. став 1. ЗПП. Међутим, другостепени суд је навео које је битне жалбене наводе ценио, као и које је разлоге узео у обзир по службеној дужности, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са својим супругом ВВ користила спорну породичну стамбену зграду у ... у улици ... број Тужила се 1979. године после удаје, уселила у кућу, кад је носилац станарског права на њој била мајка њеног супруга. Тужиљин супруг је у овој непокретности живео са својом примарном породицом од 1967. године, док је станарско право на њој стекао на основу решења Општинског суда у Новом Саду Р 1586/88 од 30.03.1993. године. Предметна породична стамбена зграда је у својини грађана. Тужени је власник зграде на основу уговора о купопродаји од 25.02.2015. године. Тужиљин супруг је преминуо 12.11.2015. године. Тужила је из предметне непокретности исељена у поступку извршења пресуде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је одбијен тужбени захтев тужиље да се утврди да има право коришћења на неодређено време на предметној породичној стамбеној згради и да је тужени дужан да трпи да се тужила са својим правом укњижи у катастру и другим јавним књигама, као и да се обавезе тужени да преда тужиљи у посед предметну породичну стамбену зграду слободну од лица и ствари.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о стамбеним односима („Службени гласник РС“ бр. 29/73 и 30/80), је прописано, да, грађанин који се уселио у стан у својини грађана на основу уговора о закупу стана стиче право да тај стан користи под условима утврђеним овим законом и уговором о закупу. Одредбом члана 9. став 1. овог закона, да корисником стана у смислу овог закона сматрају се: носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови тог домаћинства, а остала су у истом стану.

Одредбом члана 30. став 1. Закона о становању („Службени гласник РС“ бр. 50/92 ... 99/11) је прописано да, од дана ступања на снагу овог закона, на стану се не може стећи станарско право. Одредбом става 2. овог члана, да, лица која су до дана ступања на снагу овог закона стекла станарско право по уговору о коришћењу стана, настављају са коришћењем стана по основу тих уговора, са правима и обавезама

утврђеним овим законом, под условима из члана 31. – 39. овог закона. Одредбом члана 40. став 1. овог закона је прописано да, носилац станарског права, односно закупац стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана од дана ступања на снагу овог закона, настављају са коришћењем тог стана у складу са одредбама члана 30. – 39. овог закона. Одредбом става 2. овог члана, да, власник стана чији се стан користи под условима из става 1. овог члана, има права и обавезе носиоца права располагања, у складу са одредбама овог закона, осим обавезе да омогући откуп тог стана по одредбама овог закона.

Правилан је закључак другостепеног суда да, како се тужилца у предметну кућу устелила 1979. године, након што је одредбама члана 2. Закона о стамбеним односима, искључена могућност стицања станарског права на непокретностима у својини грађана, то је првостепени суд правилно нашао да не постоји правни основ који би удовољио захтеву тужилце после смрти њеног супруга, у смислу одредби члана 40, а у вези члана 30. – 39. Закона о становању.

У конкретној ситуацији, нема места примени одредби члана 2, 9. и 15. Закона о стамбеним односима, на које се у ревизији указује, с обзиром на то да је носилац станарског права на предметном стану од 1993. године био само супруг тужилце (на основу решења Општинског суда у Новом Саду Р 1586/88 од 30.03.1993. године) и да од ступања на снагу Закона о становању („Службени гласник РС“ бр. 50/92 ... 99/11), сагласно одредби члана 30. став 1. истог, на стану се не може стећи станарско право.

Како се одбија као неоснована ревизија тужилце и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 414. став 1. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић